

Sygn. akt: I C 989/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Halina Sekuła
Protokolant:	Dorota Delimata

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w Ś.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 2.619,90 zł

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w Ś. kwotę 2.379,68 (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty.

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

III. Zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w Ś. kwotę 1.004,84 zł (jeden tysiąc cztery złote osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sędzia

Po sprostowaniu

Sygn. akt: I C 989/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Halina Sekuła
Protokolant:	Dorota Delimata

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w Ś.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 2.619,90 zł

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w Ś. kwotę 2.379,68 (dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty.

II. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

III. Zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w Ś. kwotę 717 zł (siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sędzia

Sygn. akt I C 989/15

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 31 marca 2016 r.

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. wystąpiła z pozwem wniesionym w dniu 7 listopada 2013 r. przeciwko (...) S.A. w W. o zasądzenie kwoty 2.619,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje roszczenie powodowa Spółka wskazała, że w dniu 10 lipca 2013 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność B. P.. Ochronę ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku zapewniała strona pozwana. Z uwagi na brak możliwości używania samochodu, poszkodowany został zmuszony do skorzystania z pojazdu zastępczego. Koszt wynajmu przedmiotowego pojazdu wyniósł 4.391,10 zł, natomiast pozwana uściła należność jedynie w wysokości 1.771,20 zł. Strona powodowa podała nadto, że poszkodowany na podstawie umowy cesji wierzytelności przeniósł na nią wierzytelność w zakresie zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego.

W dniu 22 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Krośnie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który został zaskarżony sprzeciwem z dnia 27 grudnia 2013 r. (data wpływu) przez pozwaną Spółkę. Zarzucając całkowitą niezasadność żądania pozwu wniosła ona o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Strona pozwana kwestionowała wysokość stawki najmu samochodu zastępczego, która jej zdaniem jest zawyżona w stosunku do stawek możliwych do uzyskania na terenie zamieszkania poszkodowanego. Ponadto pozwana wskazywała, że okres wynajmu samochodu

zastępczego był zasadny od momentu zgłoszenia szkody do powiadomienia poszkodowanego o szkodzie całkowitej i w kolejnych 7 dniach przeznaczonych na sprzedaż uszkodzonego i zakup innego pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2013 r. w miejscowości R. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego został uszkodzony samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność B. P.. Ochronę ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody zapewniał (...) S.A. w W. (okoliczność niesporna).

W związku z tym, iż uszkodzenia samochodu B. P. uniemożliwiały wykorzystywanie go w ruchu drogowym, poszkodowany nawiązał kontakt z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś., celem najmu pojazdu zastępczego. Na okres od 11 lipca 2013 r. do 1 sierpnia 2013 r., tj. 21 dni, strona powodowa wynajęła poszkodowanemu samochód zastępczy marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) G. Rzeczony pojazd był wykorzystywany przez B. P. do dojazdów do pracy, która miała charakter nienormowany oraz do codziennego użytku. Uśredniona dzienna odległość jaką poszkodowany przebywał przy użyciu uszkodzonego pojazdu wynosiła 80 km. Samochodem prywatnym marki O. (...) dysponowała żona poszkodowanego, lecz użytkowała go do koniecznych dojazdów do lekarza i na zakupy, a nadto pojazd ten był niezbędny do dojazdów do P., gdzie żona B. P. opiekowała się chorą matką. Koszty najmu samochodu zastępczego wyniosły 4.391,10 zł (dowód: zeznania B. P. – k.140, umowa najmu z dnia 11 lipca 2013 r. – k.15-17, protokół zdawczo-odbiorczy pojazdu – k.18, oświadczenie B. P. z dnia 11 lipca 2013 r. – k.20, faktura VAT nr (...)/KRO z dnia 7 sierpnia 2013 r. – k.23).

W dniu 30 lipca 2013 r. pozwana Spółka przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2.750 zł, która to suma wpłynęła na rachunek bankowy B. P. w dniu 1 sierpnia 2013 r. Pomędzy poszkodowanym a stroną powodową w dniu 11 lipca 2013 r. doszło do zawarcia umowy cesji wierzytelności w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pismem z dnia 8 sierpnia 2013 r. powódka wezwała pozwaną Spółkę do zapłaty kwoty należnej w zakresie najmu pojazdu zastępczego w wysokości 4.391,10 zł. Decyzją z dnia 14 sierpnia 2013 r. (...) S.A. w W. przyznał stronie powodowej z tego tytułu kwotę 1.771,20 zł. Pismem z dnia 2 września 2013 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 2.619,90 zł, tytułem brakującej części kosztów powstałych w związku z umową najmu pojazdu zastępczego (dowód: pismo pozwanej z dnia 30 lipca 2013 r. w przedmiocie przyznania odszkodowania – k.19, umowa cesji wierzytelności z dnia 11 lipca 2013 r. – k.22, pismo przewodnie o zapłatę wraz z potwierdzeniem nadania – k.24-25, pismo pozwanej z dnia 14 sierpnia 2013 r. – k.26, wezwanie do zapłaty z dnia 2 września 2013 r. – k.28, potwierdzenie operacji z dnia 1 sierpnia 2013 r. – k.32).

Uszkodzony pojazd poszkodowanego marki F. (...) oraz pojazd zastępczy marki C. (...) zaliczane są do klasy m. (...), czyli małych samochodów dostawczych. Średnia cena najmu samochodu zastępczego tej klasy, na rynku lokalnym w okolicach miejsca zamieszkania poszkodowanego wynosiła w okresie lipiec-sierpień 2013 r. 160,70 zł (dowód: opinia z dnia 10 października 2015 r. sporządzona przez biegłego rzeczoznawcę samochodowego J. D. – k.162-165).

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania złożone przez świadka B. P.. Należy stwierdzić, iż są one spójne, logiczne, a także korespondują i znajdują pełne potwierdzenie w treści dokumentów zaliczonych w poczet materiału dowodowego, autentyczności których nie kwestionowała żadna ze stron.

Jako w pełni przekonująca oceniona została opinia sporządzona przez biegłego rzeczoznawcę samochodowego J. D. z dnia 10 października 2015 r. W szczególności jest ona rzetelna, stanowcza i w pełni wyczerpująca, a nadto sporządziła je osoba posiadająca stosowne kwalifikacje. Nie była również podważana przez żadną ze stron, dlatego też Sąd nie miał podstaw, aby kwestionować jej wiarygodność.

Odnosnie dokumentów prywatnych przedstawionych przez strony postępowania należy stwierdzić, iż nie było podstaw do podważania ich wiarygodności czy rzetelności w szczególności, że strony w żadnym stopniu ich nie kwestionowały.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie.

Kwestią bezsporną pomiędzy stronami był fakt zapewnienia przez stronę pozwaną ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej dla sprawcy kolizji, w której został uszkodzony samochód poszkodowanego. Odpowiedzialność ta wynika z zawartej umowy o ubezpieczenie. Kwestionowana przez pozwaną Spółkę była natomiast wysokość stawki dziennej najmu samochodu zastępczego, która jej zdaniem została zawyżona oraz czasookres tego najmu, który w ocenie pozwanej był zasadny od momentu zgłoszenia szkody do powiadomienia poszkodowanego o szkodzie całkowitej i w kolejnych 7 dniach przeznaczonych na sprzedaż uszkodzonego i zakup innego pojazdu. Zgodnie z treścią art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zaś zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 Nr 124 poz. 1152), w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym, osoba uczestnicząca w nim jest zobowiązana do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody. Podmiot zobowiązany do naprawienia szkody odpowiada zatem tylko za wydatki celowe i uzasadnione.

W ocenie Sądu, dochodzone pozwem wydatki w znaczącej części były celowe i konieczne, jak również nie były one nadmierne i nie zwiększały wysokości poniesionej szkody.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż najem samochodu zastępczego był zasadny, celowy i uzasadniony. Jak bowiem wynika ze stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonym w części motywacyjnej Uchwały z dnia 17 listopada 2011 r., sygn. akt III CZP 5/11, jeżeli poszkodowany nie mógł odtworzyć możliwości korzystania z pojazdu mechanicznego przy pomocy innego, wolnego pojazdu, znajdującego się w jego posiadaniu i nadającego się do wykorzystania, to wydatkiem celowym i ekonomicznie uzasadnionym jest koszt najmu pojazdu zastępczego o zasadniczo podobnej klasie do pojazdu zniszczonego lub uszkodzonego, jeśli stawki czynszu najmu odpowiadają stawkom obowiązującym na lokalnym rynku, a poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego w czasie remontu pojazdu lub w okresie niezbędnym do zakupu innego samochodu do realizacji czynności życia codziennego.

W niniejszej sprawie najem samochodu zastępczego trwał od 11 lipca 2013 r., tj. od dnia następującego po dniu powstania szkody i faktycznej niemożności użytkowania pojazdu, który nie mógł w stanie uszkodzonym poruszać się po drodze publicznej, do dnia 1 sierpnia 2013 r., w którym na rachunek bankowy poszkodowanego zostały przekazane środki w kwocie 2.750 zł z tytułu odszkodowania. Poszkodowany nie był w posiadaniu innego pojazdu, w szczególności służbowego, natomiast potrzeba użytkowania samochodu wynikała z konieczności codziennych dojazdów do pracy oraz wykonywania innych bieżących czynności dnia codziennego. Należy zauważyć, że czas pracy B. P. miał charakter nienormowany, a przed uszkodzeniem własnego pojazdu, średnia, dzienna długość trasy, którą przejeżdżał wynosiła 80 km. Prawdą jest, iż jego żona była w posiadaniu samochodu marki O. (...), jednakże oprócz codziennych czynności związanych ze zrobieniem zakupów, czy wizytami lekarskimi, zmuszona była do częstych odwiedzin chorej matki w P., którą opiekowała się na zmianę z bratem. Tym samym zarzut podnoszony przez stronę pozwaną, odnoszący się do okresu najmu, który miałby być zasadny od momentu zaistnienia szkody do powiadomienia poszkodowanego o szkodzie całkowitej i w kolejnych 7 dniach nie może się ostać. Wskazać należy, że dopiero w dniu 1 sierpnia 2013 r. środki finansowe z tytułu odszkodowania zostały przekazane na rachunek bankowy poszkodowanego i w tej właśnie dacie zakończył się okres najmu. Bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, że po zakończeniu okresu najmu poszkodowany w dalszym ciągu nie dysponował zdatnym do użytku samochodem, bowiem od 2 sierpnia 2013 r. na zasadach grzecznościowych korzystał z samochodu firmowego swojego pracodawcy (k.140v).

Pozwana Spółka kwestionowała nadto stawkę dzienną, którą powódka wyliczyła na kwotę 170 zł netto, zaś w ocenie pozwanej winna ona wynosić 120 zł netto. W toku prowadzonego postępowania został dopuszczony dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego. Należy zauważyć, iż przedmiot najmu, samochód C. (...) odpowiada klasie pojazdu uszkodzonego – F. (...) (k.164). Biegły wskazywał, iż w związku z niewielką liczbą podmiotów świadczących usługi w zakresie wynajmowania pojazdów zastępczych w okresie lipiec/sierpień 2013 r. na rynku lokalnym w okolicach gminy D., oprócz powodowej Spółki, wziął pod uwagę przy porównywaniu wysokości stawek dobowych

podobne podmioty działające w R. i N.. Na podstawie dokonanych przez biegłego wyliczeń ustalono, iż pomimo tego, że powodowa Spółka miała najwyższą stawkę dobową, to jednak uwzględniając przede wszystkim koszty związane z podstawieniem i odbiorem samochodu we wskazane miejsce poza siedzibę firmy, całkowita cena najmu była porównywalna. Średnia stawka dobową za najem pojazdu zastępczego została oszacowana na kwotę 160,70 zł. Należy nadto zauważyć, że nie można wymagać od poszkodowanego, aby w każdej sytuacji szukał najtańszej możliwości wynajmu takiego pojazdu. Niemniej jednak, koszty z tym związane nie powinny być wygórowane ponad miarę przyjętą na rynku lokalnym.

W ocenie Sądu zatem, przy przyjęciu powyższej stawki i pomnożeniu jej przez okres najmu (21 dni) oraz doliczeniu podatku VAT, kwotą należną stronie powodowej, będzie kwota 4.150,88 zł, jednak mając na uwadze dotychczas wypłaconą przez pozwaną kwotę 1.771,20 zł, Sąd zasądził na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. kwotę 2.379,68 zł. W pozostałej części powództwo należało oddalić.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak stanowi art. 455 k.c., w przypadku zobowiązań bezterminowych (do których zalicza się zobowiązanie do zapłaty odszkodowania) dłużnik popada w zwłokę po wezwaniu go do spełnienia świadczenia przez wierzyciela. Reguła wynikająca z art. 455 k.c. ulega jednak modyfikacji w odniesieniu do świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ubezpieczyciel jest zobowiązany spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie.

W niniejszej sprawie strona pozwana w dniu 14 sierpnia 2013 r. przyznała powódce z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego część dochodzonej przez nią kwoty w wysokości 1771,20 zł. Wobec tego, iż w pozostałej części roszczenie strony powodowej nie zostało zaspokojone, pozwana popadła w opóźnienie od dnia następnego, a zatem okres należnych odsetek należy liczyć od dnia 15 sierpnia 2015 r.

Orzeczenie o kosztach znajduje uzasadnienie w treści art. 98 kpc.

Sędzia :

Z../

1. odpis wyroku wraz z pisemnym uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego r. pr. B. M.,
2. cal 14 dni.